

Bilag 6.

DANSK TANDLÆGEFORENING

Den 15. oktober 1968.

Dansk Tandlægeforening tillader sig herved at anmode om, at repræsentanter for foreningen må få foretræde for folketingsudvalget angående de indgreb, som de foreslåede lovbestemmelser synes at ville indebære i en bestående kollektiv overenskomst, hvis vilkår i medfør af den gældende lovgivning forud har fået ministeriel godkendelse med hensyn til omfang og rimelighed.

Vi skal i det følgende fremkomme med en kortfattet redegørelse for forholdet og ændringsforslag til lovforslaget samt motivering herfor.

Redegørelse for overenskomstforholdet.

De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark og Dansk Tandlægeforening indgik den 16. september 1965 med virkning fra den 1. december 1965 den nu gældende overenskomst om tandlægelig behandling af medlemmer af de anerkendte sygekasser i gruppe A og børn af disse medlemmer. Statsbanepersonalets Sygekasse har i forhold til Dansk Tandlægeforening tilsluttet sig denne overenskomst. Overenskomsten er pr. 1. november 1967 blevet udvidet, for så vidt angår ikke-skolesøgende børns adgang til den særlige ordning for regelmæssig tandpleje, og pr. 2. januar 1968 med et fast tilskud fra de anerkendte sygekasser til røntgenundersøgelser, hvilke udvidelser i den her omhandlede relation er uden særlig betydning.

Den af overenskomsten omfattede behandling er klinisk undersøgelse for tand-, mund- og kæbesygdomme, samt initial instruktion i resp. kontrol med disse sygdommes forebyggelse, røntgenundersøgelse, tandrensning, tandfyldning, rodbehandling og rodfyldning samt tandekstraktion under lokalbedøvelse.

I overenskomsten er der — bortset fra for røntgenundersøgelser, jfr. foran — fikseret konkrete honorarer for de omhandlede ydelser. Sygekasserne betaler af disse honorarer henholdsvis $\frac{2}{3}$ ved sporadisk tandpleje og $\frac{3}{4}$ ved regelmæssig tandpleje direkte

til tandlægen, medens patienten til tandlægen betaler den resterende del af honoraret, henholdsvis $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$.

De nævnte honorarer fremtræder i overenskomsten som konkrete grundhonorarer, som efter overenskomstens bestemmelser er genstand for regulering hver 1. april og 1. oktober på basis af reguleringspristallet for henholdsvis januar og juli måneder og herudover med en vis mindre justering ud fra antallet af overenskomstillægsportioner, som tildeles statens tjenestemænd. Grundhonorarerne har siden overenskomstens indgåelse den 16. september 1965 stået og står fortsat uændrede.

I henhold til § 18 i lov nr. 239 af 10. juni 1960 om den offentlige sygeforsikring med senere ændringer er overenskomsten godkendt af socialministeren, som i henhold til denne lovbestemmelse „navnlig vil have at påse, at de ved overenskomsten fastsatte takster står i et passende forhold til ydelserne“.

Forslag.

Vi vil tillade os at foreslå handelsministeren og folketingsudvalget

principalt, at der i § 1, stk. 5, i lov om avancestop, således som dette stykke kommer til at lyde efter ministerens forslag: „For tjeneste- og transportydelser finder bestemmelserne i stk. 1-4 tilsvarende anvendelse“, in fine tilføjes: „, medmindre vilkårene er fastsat i en for vedkommende branche gældende kollektiv overenskomst og er ministerielt godkendt i henhold til gældende lov.“,

subsidiært, at der i bemærkningerne ad lovforslagets løbe-nr. 4 (§ 2, stk. 2: Monopoltilsynet kan undtage fra bestemmelserne i § 1, herunder i form af generelle dispensationer) i 2. afsnit af bemærkningerne, som indledes med: „Det forudsættes, at monopoltilsynet i henhold til den foreslåede bestemmelse fremtidig dispenserer fra avancestoppet i hvert fald i følgende tilfælde:“, som nyt punkt d. tilføjes: „Hvor vilkårene for